

Пахомова А.О.

к.ю.н., доцент,

Білоцерківський національний аграрний університет

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ТРАНСФОРМАЦІЇ АГРАРНОЇ НАУКИ УКРАЇНИ

Одним з аспектів вирішення ряду проблем, що стоять перед сільським господарством України сьогодні є визначення на державному рівні питань, пов'язаних з формуванням відповідних наукової, науково-освітньої і науково-виробничої сфер, які в умовах об'єктивної визначеності аграрних пріоритетів і ринкових відносин, що формуються, могли б стати реальним дієвим чинником наукового забезпечення ефективного розвитку агропромислового виробництва, здатного пристосуватись до світових процесів сільськогосподарського виробництва та продовольчого ринку.

Сучасний стан економіки країни потребує створення нової системи інноваційного розвитку агропромислового сектору «аграрна освіта – аграрна наука – аграрне виробництво» і поглиблення співпраці центральних та місцевих органів виконавчої влади у вирішенні питань функціонування і розвитку аграрної освіти та науки.

На даний час існує проблема підготовки висококваліфікованих робітничих кадрів, фахівців з вищою освітою та впровадження вітчизняних наукових розробок в агропромисловому комплексі. Функціонування аграрної освіти та науки не повною мірою відповідає соціально-економічним потребам суспільства, рівню розвитку виробництва та продовольчої безпеки держави. Для розв'язання проблем, що постали сьогодні перед аграрним сектором Кабінет Міністрів України прийняв розпорядження «Про схвалення Концепції реформування і розвитку аграрної освіти та науки» [1].

Схвалена Концепція визначила, що розв'язання проблеми можливе за умови реформування аграрної освіти та науки із застосуванням інноваційних підходів, що дасть змогу підвищити їх якість та результативність, ефективність використання кадрового та наукового потенціалу галузі, забезпечити конкурентоспроможність агропромислового сектору національної економіки та підвищити добробут населення.

Саме тому, метою Концепції є інтеграція академічної та університетської аграрної науки шляхом реформування вищих аграрних навчальних закладів та наукових установ Національної академії аграрних наук з використанням їх потенціалу з метою створення з урахуванням природно-кліматичних зон регіональних навчальних науково-

виробничих комплексів як центрів навчально-наукового і кадрового забезпечення агропромислового комплексу України.

У 2005 році Закон України «Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року» одним із основних пріоритетів державної аграрної політики визначив державну підтримку підготовки, перепідготовки і підвищення кваліфікації спеціалістів, виконання наукових досліджень для аграрного сектору. Реалізація визначеного пріоритету мала забезпечуватися за допомогою формування сприятливого економічного середовища для ефективної діяльності суб'єктів аграрного виробництва шляхом поліпшення наукового забезпечення розвитку аграрного сектору [2]. Перспективними у цьому плані є створення спеціальної інфраструктури ринку наукових розробок в аграрному секторі, яка б включала спеціальний фонд (банк) інновацій та спеціалізовані структури з їх впровадження. Мета діяльності такої інфраструктури полягає у задоволенні потреб окремих споживачів, аграрних формувань різних форм власності в аграрних наукових розробках, наданні інформації щодо наповнення ринкового середовища новачіями.

Прикладом реалізації такого підходу є створення на базі Національного наукового центру «Інститут аграрної економіки» та відповідних структурних підрозділів інших науково-дослідних установ УААН науково-методичного центру «Агроекономіка». Основне завдання цього центру – забезпечення передумов кардинальних зрушень у розвитку науково-технічного прогресу в галузі агропромислового виробництва, раціонального використання коштів державного бюджету на дані цілі, підвищення рівня комплексності наукових досліджень, зміцнення на регіональному рівні зв'язків наукових установ з виробництвом, залучення позабюджетних коштів для прискорення науково-технічного прогресу в агропромисловому комплексі країни тощо. До ключових розробок центру належать проекти законодавчих актів, що сприятимуть прискоренню інноваційних процесів (зокрема законів України «Про іпотеку землі», «Про охорону земель», «Про оцінку землі», «Про основні засади державної аграрної політики України» та ін.), пропозиції щодо організації внутрішньогосподарських відносин у нових господарських структурах, сформованих на приватній власності, концептуальні розробки: «Концепція розвитку сільського господарства Харківської області на 2001-2005 рр. і на період до 2010 р.», «Концепція комплексного розвитку аграрного ринку України до 2015 р.» та ін. [3, с. 338].

Дієвим важелем міг би стати й Український центр аграрної політики при галузевому міністерстві чи Кабінеті Міністрів. Його чільне завдання – постійно допомагати керівництву держави ухвалювати важливі для АПК аграрно-політичні рішення, оцінювати їхні наслідки для суспільства в цілому і, зокрема, для ефективного функціонування аграрних ринків, аграрного бізнесу та розвитку сільських територій.

Отже, сьогодні аграрна наука знаходиться на шляху значних перетворень. Зважаючи на вищевикладене, метою подальшої трансформації аграрної науки має стати вдосконалення системи управління в цій сфері, поглиблення наукових досліджень для розробки конкурентоздатної науково-технічної продукції, посилення інноваційного процесу участі науки в освоєнні виробництвом наукових розробок, що надалі забезпечить ефективний розвиток агропромислового комплексу держави.

Список використаних джерел:

1. Про схвалення Концепції реформування і розвитку аграрної освіти та науки [Електронний ресурс] : Розпорядження Кабінету Міністрів України N 279-р від 6 квітня 2011 р. / Режим доступу до док. : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/279-2011-%D1%80>
2. Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року : Закон України від 18 жовтня 2005 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2006. – № 1. – Ст. 17.
3. Аграрна реформа в Україні / [Гайдуцький П.І., Саблук П.Т., Лупенко Ю.О. та ін.] ; за ред. П.І. Гайдуцького. – К. : ННЦ ІАЕ, 2005. 424 с.

Полянничко А.О.

здобувач,

Київський міжнародний університет

ПРИНЦИПИ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ, ЩО ВИЗНАЧАТЬ ПОДАТКОВУ СИСТЕМУ КРАЇНИ

За загальним підходом, податкова система розуміється як сукупність податків, зборів, інших обов'язкових платежів, що запроваджуються і стягуються на території держави. Відповідно до п. 6.3 ст. 6 ПК України податкову систему України становить «сукупність загальнодержавних та місцевих податків та зборів, що справляються в установленому цим Кодексом порядку».

«Об'єктивна значущість принципів, на основі яких створена та функціонує національна податкова система, є безумовною. Це пояснюється винятковою важливістю принципів, яка, на нашу думку, полягає в тому, що принципи не тільки спрямовують розвиток податкових правовідносин у певних напрямках, виконують роль регулятора податкових правовідносин у разі нормативної прогалини податкового законодавства, виокремлюють ті чи інші суспільні відносини в певну правову категорію, а й формують правове мислення та правову культуру в суспільстві й державі. Цінність